

एलियाह — नम्बर चार

दासत्व

Jeff Pippenger

2023-10-01

एलियाहको साक्षी तब आरम्भ हुन्छ, जब उनले साढे तीन वर्षसम्म आफ्ना वचनबाहेक वर्षा हुने छैन भनी घोषणा गर्छन्।

गिलादका बासिन्दाहरूमध्येका तिश्बी एलियाहले आहाबलाई भने, “इस्त्राएलका परमप्रभु परमेश्वर, जसको सामु म उभिएको छु, उहाँ जीवित हुनुहुन्छ; मेरा वचनबाहेक यी वर्षहरूमा न त शीत पर्नेछ, न त पानी नै।” १ राजा १७:१।

तीन वर्ष र आधाले ५३८ देखि १७९८ सम्मको थाइआतिराको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। १७९८ मा, खडेरीको अवधिको अन्त्यमा, एलियाहले आहाबलाई कार्मेलमा बोलाउँछन्। पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशले २२ अक्टोबर, १८४४ मा परमेश्वरको न्यायको घडीको घोषणा गर्‍यो। पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश आहाबलाई सारा इस्त्राएललाई कार्मेलमा बोलाउन दिएको आज्ञा थियो।

अनि यस्तो भयो, जब आहाबले एलियाहलाई देखे, आहाबले तिनलाई भने, के इस्त्राएललाई दुःख दिने तिमी नै हो? अनि तिनले उत्तर दिए, मैले इस्त्राएललाई दुःख दिएको छैन; बरु तिमीले र तिम्रा पिताको घरानाले, किनकि तिमीहरूले परमप्रभुका आज्ञाहरू त्यागेका छौ, र तिमी बालीमहरूको पछि लागेका छौ। यसकारण अब मानिसहरू पठाऊ, र सम्पूर्ण इस्त्राएललाई कर्मेल पर्वतमा मकहाँ भेला गर, साथै बालका चार सय पचास अगमवक्ताहरू र अश्वरा-वनका चार सय अगमवक्ताहरूलाई पनि, जो ईजेबेलको मेजमा भोजन गर्छन्। यसैले आहाबले इस्त्राएलका सबै सन्तानहरूकहाँ मानिसहरू पठाए, र अगमवक्ताहरूलाई कर्मेल पर्वतमा भेला गरे। अनि एलियाह सबै मानिसहरूकहाँ आएर भने, तिमीहरू कहिलेसम्म दुई मतको बीचमा लडखडाइरहनेछौ? यदि परमप्रभु नै परमेश्वर हुनुहुन्छ भने उहाँको पछि लाग; तर यदि बाल हो भने त्यसको पछि लाग। अनि मानिसहरूले तिनलाई एक शब्द पनि उत्तर दिएनन्। १ राजा १८:१७-२१।

एलियाहको समयमा सबै इस्त्राएल कर्मेलमा भेला गरिएको थियो, जसले आफ्नो पालोमा विलियम मिलरको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, जब प्रकाशको पुस्तकको तेस्रो अध्यायका तीनवटा मण्डलीहरू एकसाथ भेला गरिएका थिए। सुरुमा इजेबेलको सतावटबाट उम्कन ५३८ मा उजाड-स्थानमा भागेकी मण्डली, जसलाई थातिराको मण्डलीद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, उजाड-स्थानबाट बाहिर निस्की—त्यो पुस्ताको रूपमा, जसले विलियम मिलरद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको एलियाहको सन्देशसँग सामना गरिरनुपर्ने थियो। त्यसपछि पृथ्वीको पशुले आफ्नो मुख खोलेर, बाह्र सय साठी वर्षसम्म उसको विरुद्ध पठाइएको सतावटको बाढीलाई निल्यो।

अनि पृथ्वीले त्यस स्त्रीलाई सहायता गरिन्, र पृथ्वीले आफ्नो मुख खोलिन्, र अजिङ्गरले आफ्नो मुखबाट उछालेको बाढीलाई निलिन्। प्रकाश 12:16.

भविष्यवाणीमा “एउटा राष्ट्रले बोल्नु” भन्नाले त्यसका विधायिका र न्यायिक अधिकारीहरूको कार्यलाई जनाउँछ, र १७८९ मा संयुक्त राज्य अमेरिकाले संयुक्त राज्य अमेरिकाको संविधान नामक त्यस दैवी दस्तावेजलाई स्थापित गर्‍यो, यसरी युरोपका राजाहरू तथा पतित क्याथोलिक चर्च दुवैको सतावटबाट सुरक्षा प्रदान गर्न आवश्यक अधिकारहरू र स्वतन्त्रताको संरक्षण गर्‍यो।

“राष्ट्रले बोल्नु भनेको त्यसका विधायिका तथा न्यायिक निकायहरूको कार्य हो।” The Great Controversy, 443.

१७८९ मा, बाइबलको भविष्यवाणीअनुसार संयुक्त राज्य अमेरिकाको छैटौँ राज्यको भविष्यसूचक भूमिकाको आरम्भ हुनुअघि नै, त्यसले थुमाजस्तै बोल्यो, तर आइतबारको व्यवस्थाको समयमा त्यसले अजिङ्गरङ्गै बोल्नेछ।

अनि मैले पृथ्वीबाट अर्को एउटा पशु उक्लेर आउँदै गरेको देखें; त्यसका थुमाहरू थुमा-भेडाजस्ता दुई थिए, र त्यसले अजिङ्गरङ्गै बोल्यो। प्रकाश १३:११।

पृथ्वीको पशुको आरम्भ र अन्त्य उसको बोलाइद्वारा चिन्हित हुन्छ। सन् १७९८ मा, आहाबले समस्त इस्राएललाई कर्मेल पर्वतमा बोलाउँछ, जहाँ एलियाहले त्यहाँ हेरेर बसेकाहरूका सामु एक परीक्षा प्रस्तुत गर्नेछन्, ताकि हिब्रूहरूका परमेश्वर कि इजेबेलका देवता—को साँचो परमेश्वर हो भन्ने कुरा प्रमाणित होस्। इजेबेलसँग बालका चार सय पचास अगमवक्ता र वनदेवताका चार सय अगमवक्ता थिए। झूटा देवता बाल एक पुरुष देवता थियो, र झूटी देवी अशतारोथ एक स्त्री देवता थिई।

ती झूटा अगमवक्ताहरूका दुई वर्गले मण्डली र राज्यको संयुक्तताका प्रतिनिधित्व गर्छन्, किनकि अगमवाणीमा जब पुरुष र स्त्रीलाई सँगै प्रस्तुत गरिन्छ, तब स्त्रीले मण्डलीलाई र पुरुषले राज्यलाई प्रतिनिधित्व गर्छ। एलियाहले स्त्री र पुरुष झूटा देवताहरूले, तथा अहाब र येजेबेलको विवाहले पनि, प्रतिनिधित्व गरेको मण्डली र राज्यको अपवित्र संयुक्तताको सामना गर्दा एकको विरुद्ध आठ सय पचासको असमान सङ्ख्याको सामना गरेका थिए। अहाब र येजेबेलद्वारा प्रस्तुत मण्डली र राज्यको चित्रणले गणतन्त्रवादको सिङ्गको भ्रष्टतालाई प्रतिनिधित्व गर्छ, र बाल तथा अशतारोथले प्रोटेस्टेन्ट सिङ्गको भ्रष्टतालाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

प्रकाशको पुस्तकको दोस्रो अध्यायमा थ्यातिराले प्रतिनिधित्व गरेको भ्रष्ट धर्मको विरुद्ध एलियाहको विरोध नै मुख्य विषय थियो। एलियाहले एक प्रोटेस्टेन्टको प्रतिनिधित्व गर्थे, किनकि प्रोटेस्टेन्टको एउटै परिभाषा भनेको रोमको विरुद्ध विरोध गर्ने व्यक्ति हो। एलियाहको विरोधले भ्रष्ट राज्य र भ्रष्ट चर्चबीचको अशुद्ध गठबन्धनद्वारा स्थापित चर्च र राज्यको संयोजनको विरुद्ध गरिएको विरोधलाई प्रतिनिधित्व गर्छ।

तथापि मसँग तिम्नो विरुद्ध केही कुराहरू छन्, किनकि तिमी त्यस स्त्री ईजेबेललाई—जसले आफूलाई भविष्यवक्त्री भन्थे—मेरा सेवकहरूलाई शिक्षा दिन र व्यभिचार गर्न तथा मूर्तिहरूलाई चढाइएका वस्तुहरू खान बहकाउन दिन्छौ। अनि मैले उनलाई उनको व्यभिचारबाट पश्चात्ताप गर्ने समय दिएँ; तर उनले पश्चात्ताप गरिनन्। हेर, म उनलाई ओछ्यानमा फालिदिनेछु, र उनीसँग व्यभिचार गर्नेहरूलाई पनि ठूलो सङ्कष्टमा पारिदिनेछु, यदि तिनीहरूले आफ्ना कर्महरूबाट पश्चात्ताप गरेनन् भने। प्रकाश 2:20-22।

खानुले तपाईंले ग्रहण गर्नुहुने सन्देशलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र मूर्तिहरूलाई बलि चढाइएको सन्देशले क्याथोलिक धर्मका सिद्धान्तहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जो मूर्तिपूजाको घृणित आराधनाको प्रत्यक्ष प्रतीक हुन्। अन्धकार युगमा परमेश्वरका मानिसहरू क्याथोलिक धर्मका धेरै मूर्तिपूजक सिद्धान्तहरू, विशेष गरी सूर्य-पूजालाई, स्वीकार गर्न पुगेका थिए।

व्यभिचार एउटा अवैध सम्बन्ध हो र भविष्यवाणीय रूपमा त्यसले संविधानले निषेध गर्ने कुराकै सारतत्त्वलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ; अर्थात् चर्च र राज्यको संयोजन। आहाब येजेबेलसँग एउटा अवैध सम्बन्धमा थियो, किनकि इस्राएलका राजा भएकाले उसले एक अन्यजाति राजकुमारीसँग विवाह गर्नु हुँदैनथ्यो। येशूले यूहन्ना बप्तिस्मा दिनेलाई एलिया भनी चिनाउनुभयो, र यूहन्नाले पनि त्यही अशुद्ध सम्बन्धको सामना गरे, जब उनले हेरोदलाई उसका भाइकी पत्नी हेरोदियाससँग विवाह गरेकोमा हप्काए।

किनकि हेरोदले यूहन्नालाई समातेर बाँधे, र आफ्नो भाइ फिलिप्सकी पत्नी हेरोदियासको कारणले उनलाई कैदखानामा हालेका थिए। किनकि यूहन्नाले उनलाई भनेका थिए, “उनलाई आफ्नो पत्नीको रूपमा राख्नु तिम्नो निम्ति व्यवस्था-अनुसार वैध छैन।” मत्ती १४:३, ४।

आहाब र येजेबेलसँग एलियाको सामना-भेटले हेरोद र हेरोदियाससँग यूहन्नाको सामना-भेटको पूर्वछाया प्रस्तुत गर्‍यो, किनकि दुवै सम्बन्धले चर्च र राज्यबीचको अवैध सम्बन्धलाई प्रतिनिधित्व गर्थे। संयुक्त रूपमा तिनीहरूले एक लाख

चवालीस हजारको एलियाह सन्देशलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, जसले पोपसत्तासँग (येजेबेल र हेरोदियास), संयुक्त राष्ट्रसंघलाई प्रतिनिधित्व गर्ने दस राजाहरूसँग (आहाब र हेरोद), र झूटा अगमवक्तालाई प्रतिनिधित्व गर्ने संयुक्त राज्य अमेरिकसँग (कर्मेलका झूटा अगमवक्ताहरू र हेरोदियासकी छोरी सलोमी) सामना गर्छ।

कर्मेलको भविष्यवाणीमूलक परिप्रेक्ष्यमा एलियाहद्वारा संयुक्त राज्य अमेरिकाको संविधानको प्रतिकक्षा समावेश छ, जसले चर्च र राज्यको पृथकीकरणको सिद्धान्तलाई संस्थागत गरेको छ।

अनि यस्तो भयो कि, जब आहाबले एलियाहलाई देखे, तब आहाबले उनलाई भने, “के इस्राएललाई दुःख दिने तिमी नै हो?” अनि उनले उत्तर दिए, “मैले इस्राएललाई दुःख दिएको छैन; तर तिमीले, र तिम्रा पिताको घरानाले, किनकि तिमीहरूले परमप्रभुका आज्ञाहरू त्यागेका छौ, र तिमीले बालीमहरूलाई पछ्याएका छौ।” १ राजा १८:१७, १८।

संविधानले गणतन्त्रवाद र प्रोटेस्टेन्टवादका दुई सिङहरू सधैं एक-अर्कादेखि अलग रहनेछन् भनी स्थापित गर्‍यो। तर प्रकाशको पुस्तकले यसलाई देखाउँछ कि जब संयुक्त राज्य अमेरिकाले अन्ततः अजिङ्गरङ्गै बोल्छ, तब त्यसले त्यसै बेला त्यसो गर्नेछ जब संयुक्त राज्य अमेरिकाका धर्मत्यागी मण्डलीहरूले नियन्त्रण आफ्नो हातमा लिन्छन् र धर्मत्यागी सरकारसँग एकजुट हुन्छन्।

“तर ‘पशुलाई प्रतिमा’ भनेको के हो? र यो कसरी निर्माण गरिनेछ? यो प्रतिमा दुई-सिङ्गे पशुद्वारा बनाइन्छ, र यो पशुलाई प्रतिमा हो। यसलाई पशुको प्रतिमा पनि भनिन्छ। त्यसकारण, प्रतिमा कस्तो हुन्छ र यो कसरी निर्माण गरिनेछ भन्ने जान्न हामीले स्वयं पशु—पापतन्त्र—का विशेषताहरूको अध्ययन गर्नुपर्छ।

“जब प्रारम्भिक मण्डली सुसमाचारको सरलताबाट विचलित हुँदै भ्रष्ट बनिन् र अन्यजातीय संस्कारहरू तथा चलनहरूलाई स्वीकार गरिन्, तब उनले परमेश्वरको आत्मा र शक्ति गुमाइन्; अनि जनताका विवेकलाई नियन्त्रणमा राख्न उनले लौकिक सत्ताको समर्थन खोजिन्। यसको परिणामस्वरूप पोपसत्ता उत्पन्न भयो—एउटी यस्तो मण्डली, जसले राज्यको शक्तिलाई नियन्त्रण गर्‍यो र त्यसलाई आफ्नै उद्देश्यहरू सिद्ध गर्न, विशेष गरी ‘विधर्म’-को दण्डका लागि, प्रयोग गर्‍यो। संयुक्त राज्य अमेरिकाले त्यस पशुको प्रतिमा खडा गर्नका लागि, धार्मिक शक्तिले नागरिक सरकारमाथि यस्तो नियन्त्रण स्थापित गर्नुपर्छ कि राज्यको अधिकार पनि मण्डलीद्वारा आफ्नै उद्देश्यहरू पूरा गर्न प्रयोग गरियोस्।” *The Great Controversy*, 443.

कर्मेल पर्वतमा एलियाहले मिलेराइटहरूको कार्यको प्रतिनिधित्व गरे, र मिलेराइटहरूलाई साँचो अगमवक्ताको रूपमा स्थापित गरियो, तिनको विपरीत जो हालसालै क्याथोलिकवादको प्रभावबाट बाहिर आएका थिए, तर पहिलो स्वर्गदूतको ज्योतिको अस्वीकारद्वारा रोममा फर्कन छनोट गरे। यसरी, १८४४ को वसन्त ऋतुमा दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशले प्रोटेस्टेन्ट सम्प्रदायहरूलाई बेबिलोनका छोरीहरूका रूपमा, र मिलेराइटहरूलाई वास्तविक प्रोटेस्टेन्ट सीडका रूपमा पहिचान गर्ने कार्य समेटेको थियो।

जब परमेश्वरले प्राचीन इस्राएललाई मिश्रको दासत्वबाट निकालेर लाल समुद्रका जलहरू हुँदै अगुवाइ गर्नुभयो, उहाँले स्वर्गीय मन्त्राको परीक्षाबाट आरम्भ भएको एक प्रगतिशील परीक्षण-प्रक्रिया प्रारम्भ गर्नुभयो।

“विगत युगहरूको सञ्चित प्रकाश हामीमाथि चम्किरहेको छ। इस्राएलको बिर्सनशीलताको अभिलेख हाम्रो ज्ञानोदयका लागि सुरक्षित राखिएको छ। यस युगमा परमेश्वरले हरेक राष्ट्र, कुल र भाषाबाट आफ्ना निम्ति एउटा जनसमूह भेला पार्न आफ्नो हात फैलाउनुभएको छ। आगमन आन्दोलनमा उहाँले आफ्नो उत्तराधिकारका निम्ति कार्य गर्नुभएको छ, जसरी इस्राएलीहरूलाई मिश्रबाट निकालेर ल्याउँदा उहाँले तिनीहरूका लागि कार्य गर्नुभएको थियो। सन् 1844 को महान् निराशामा उहाँका जनहरूको विश्वास त्यसरी नै परीक्षित भयो, जसरी लाल समुद्रको किनारमा हिब्रूहरूको विश्वास परीक्षित भएको थियो।” *Testimonies*, volume 8, 115, 116.

२२ अक्टोबर, १८४४ को निराशाले स्वर्गीय पवित्रस्थानको बुझाइतर्फ डोर्‍यायो, जसले त्यसपछि सब्बाथको परीक्षालाई प्रस्तुत गर्‍यो, ठीक जसरी मन्त्राको परीक्षा प्राचीन इस्राएलका लागि दस परीक्षाहरूको शृङ्खलामध्ये पहिलो बन्यो।

“सन् १८४७ मा, मेनको टप्सहममा विश्रामदिनमा दाजुभाइहरू भेला भएका बेला, प्रभुले मलाई निम्न दृश्य दिनुभयो। ”

“हामीले प्रार्थनाको एक असामान्य आत्मा अनुभव गर्यौं। अनि जब हामीले प्रार्थना गर्यौं, पवित्र आत्मा हामीमाथि ओर्लनुभयो। हामी अत्यन्त आनन्दित भयौं। चाँडै नै म पार्थिव कुराहरूबाट विलग भएँ र परमेश्वरको महिमाको दर्शनमा आवृत भएँ। मैले एक स्वर्गदूतलाई तीव्र गतिमा मतिर उड्दै आएको देखें। उनले मलाई छिट्टै पृथ्वीबाट पवित्र नगरमा लगे। त्यस नगरमा मैले एक मन्दिर देखें, जसमा म प्रवेश गरें। पहिलो पर्दासम्म पुग्नअघि म एउटा ढोकाबाट भएर गएँ। त्यो पर्दा उठाइयो, र म पवित्र स्थानभित्र प्रवेश गरें। त्यहाँ मैले धूपको वेदी, सात दीपहरू भएको दीपाधार, र प्रस्तुतीकरणको रोटी राखिएको मेज देखें। पवित्र स्थानको महिमा अवलोकन गरिसकेपछि, येशूले दोस्रो पर्दा उठाउनुभयो, र म परमपवित्र स्थानभित्र प्रवेश गरें।”

“परमपवित्र स्थानमा मैले एउटा सन्दूक देखें; त्यसको माथिल्लो भाग र छेउहरूमा सर्वथा शुद्ध सुन थियो। सन्दूकका प्रत्येक छेउमा एउटा सुन्दर करूब थियो, जसका पखेटाहरू त्यस माथि फैलिएका थिए। तिनीहरूको अनुहार एक-अर्कातर्फ फर्किएका थिए, र तिनीहरूले तलतिर हेरिरहेका थिए। ती स्वर्गदूतहरूका बीचमा एउटा सुनको धूपदान थियो। सन्दूकको माथि, जहाँ ती स्वर्गदूतहरू उभिएका थिए, अत्यन्तै प्रज्वलित महिमा थियो, जो परमेश्वर वास गर्नुहुने सिंहासनजस्तै देखिन्थ्यो। येशू सन्दूकको छेउमा उभिनुभएको थियो, र जब पवित्रजनहरूका प्रार्थनाहरू उहाँकहाँ माथि उठ्थे, तब धूपदानको धूप धुवाँ भएर निस्कन्थ्यो, र उहाँले ती प्रार्थनाहरूलाई धूपको धुवाँसँगै आफ्ना पितासमक्ष चढाउनुहुन्थ्यो। सन्दूकभित्र मन्त्राले भरिएको सुनको भाँडो, फूल फुलेको हारूनको लट्टी, र पुस्तकझैँ जोडिने ढुङ्गाका पाटीहरू थिए। येशूले तिनीहरूलाई खोल्नुभयो, र मैले तिनीहरूमा परमेश्वरको आँलाले लेखिएका दश आज्ञाहरू देखें। एउटा पाटीमा चारवटा थिए, र अर्कोमा छवटा। पहिलो पाटीका ती चारवटा अरू छवटाभन्दा अझ उज्ज्वल चम्किरहेका थिए। तर चौथो, अर्थात् विश्रामदिनको आज्ञा, ती सबैभन्दा माथि चम्किरहेको थियो; किनकि विश्रामदिन परमेश्वरको पवित्र नाउँको आदरमा पालन गरिनका लागि अलग राखिएको थियो। पवित्र विश्रामदिन महिमाय देखिन्थ्यो—त्यसको चारैतिर महिमाको प्रभामण्डल थियो। मैले देखें कि विश्रामदिनको आज्ञा कूसमा कीलाले ठोकिएको थिएन। यदि त्यो ठोकिएको थियो भने, अरू नौ आज्ञाहरू पनि ठोकिएका थिए; र हामी चौथो आज्ञा तोड्नजस्तै ती सबैलाई पनि तोड्न स्वतन्त्र हुन्छौं। मैले देखें कि परमेश्वरले विश्रामदिन परिवर्तन गर्नुभएको थिएन, किनकि उहाँ कहिल्यै परिवर्तन हुनुहुन्न। तर पोपले त्यसलाई सातौँ दिनबाट हप्ताको पहिलो दिनमा परिवर्तन गरेको थियो; किनकि उसले समयहरू र व्यवस्थाहरू परिवर्तन गर्ने थियो।” Early Writings, 32.

जब 1798 मा प्रोटेस्टेन्टहरू अन्धकार युगबाट बाहिर आए र दानियलको पुस्तक खोलियो, तब बाइबलको भविष्यवाणीको छैटौँ राज्य—प्रकाशितवाक्य तेह्रको दुई सिङ्ग भएको पृथ्वीको जनार—ले भविष्यवाणीपूर्ण इतिहासमा आफ्नो यात्रा आरम्भ गर्‍यो। प्रोटेस्टेन्टवाद पवित्र बाइबल भनिने पवित्र दस्तावेजमाथि स्थापित थियो, र गणतन्त्रवाद संविधान भनिने पवित्र दस्तावेजमाथि स्थापित थियो। परमेश्वरले उजाड-स्थानमा रहेको आफ्नो मण्डलीलाई अन्धकार युगबाट बाहिर ल्याउनुभएको थियो, तर मिश्रको दासत्वकालमा प्राचीन इस्राएलको सन्दर्भमा जस्तै, विश्रामदिनको आज्ञा बिर्सिएको थियो। जसरी इस्राएल सीनैमा व्यवस्था दिइनुअघि लाल समुद्र पार गर्‍यो, त्यसरी नै आधुनिक इस्राएल अटलान्टिक पार गर्दै 22 अक्टोबर, 1844 तर्फ अघि बढ्यो, जहाँ व्यवस्था फेरि एकपटक प्रकट गरिन्थ्यो। प्रभु फेरि एकपटक एउटा यस्तो जाति उठाइरहनुभएको थियो, जो उहाँको व्यवस्थाको भण्डारी, उहाँका भविष्यवाणीसम्बन्धी प्रकाशहरूको भण्डारी, र प्रोटेस्टेन्टवादको ओहदा बोक्ने हुनेथियो। प्राचीन इस्राएललाई उहाँको व्यवस्थाको भण्डारी हुने तिनीहरूको कार्यको प्रतीकस्वरूप दश आज्ञाका दुई पाटीहरू दिइएका थिए, र आधुनिक इस्राएललाई उहाँको भविष्यवाणीमय वचनको भण्डारीको रूपमा तिनीहरूको कार्यको प्रतीकस्वरूप हबकूकका दुई पाटीहरू दिइएका थिए।

आधुनिक इस्राएलले संसारसमक्ष तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश प्रस्तुत गर्दा दुई-दुई पाटीका दुवै समुच्चय बोक्नुपर्ने थियो, र यही सन्देश तिनीहरूद्वारा घोषणा गरिन्छ जसले प्रोटेस्टेन्टवादको आवरण धारण गरेका छन्। अन्धकारमय युगहरूबाट निस्केको प्रोटेस्टेन्टवाद त्यतिबेला अपूर्ण थियो, जसरी प्राचीन इस्राएल लाल समुद्र पार गर्दै गर्दा अपूर्ण थियो।

प्रोटेस्टेन्टवादले “बाइबल र केवल बाइबल” भन्ने आदर्श वाक्यको दावा त गरेको थियो, तर रोमन क्याथोलिकवादका मूर्तिहरूलाई चढाइएका वस्तुहरू समान गैरयहूदी सिद्धान्तहरू शताब्दीयौंसम्म ग्रहण गरिरहेकाले त्यसमा परमेश्वरको वचनको अपूर्ण समझ थियो। परमेश्वरको योजना यस्तो थियो कि एक साँचो प्रोटेस्टेन्टले “व्यवस्था र अगमवक्ताहरू” द्वारा प्रतीकित परमेश्वरको सम्पूर्ण वचनको प्रतिनिधित्व गरोस्—ती दुई-दुई पाटीका दुवै समुच्चय, जसले परमेश्वरका जनहरूको कार्य र परमेश्वरको चरित्र दुवैको प्रतिनिधित्व गर्दछन्। पहिलो स्वर्गदूतको कार्य एक वास्तविक प्रोटेस्टेन्ट प्रजाजन उत्पन्न गर्नु थियो, जो उहाँको व्यवस्थाको पनि र उहाँको भविष्यसूचक वचनको पनि कोषाध्यक्ष हुनेथिए।

“परमेश्वरले यस युगमा आफ्नी मण्डलीलाई, जसरी उहाँले प्राचीन इस्राएललाई बोलाउनुभएको थियो, त्यसरी नै पृथ्वीमा ज्योतिका रूपमा खडा हुन बोलाउनुभएको छ। सत्यको शक्तिशाली छिन्नीले, पहिलो, दोस्रो र तेस्रो स्वर्गदूतका सन्देशहरूद्वारा, उहाँले तिनीहरूलाई मण्डलीहरूबाट र संसारबाट अलग गर्नुभएको छ, ताकि उहाँले तिनीहरूलाई आफूसँग पवित्र निकटतामा ल्याउन सकून्। उहाँले तिनीहरूलाई आफ्नो व्यवस्थाका भण्डारपाल बनाउनुभएको छ र यस समयका भविष्यवाणीका महान् सत्यहरू तिनीहरूलाई सुम्पनुभएको छ। जसरी प्राचीन इस्राएललाई पवित्र ईश्वरीय वचनहरू सुम्पिएका थिए, त्यसरी नै यी संसारलाई सुनाइने पवित्र न्यास हुन्। प्रकाश 14 का तीन स्वर्गदूतहरूले ती मानिसहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन् जसले परमेश्वरका सन्देशहरूको ज्योति ग्रहण गर्छन् र उहाँका प्रतिनिधिहरूका रूपमा पृथ्वीको लम्बाइ र चौडाइभरि चेतावनी सुनाउन अघि बढ्छन्।”

Testimonies, volume 5, 455.

दुईवटा-दुईवटा पट्टिकाहरूको दुई समुहका निक्षेप-रक्षकहरू भनी चिनिएका व्यक्तिहरूद्वारा घोषणा गरिनुपर्ने चेतावनी क्याथोलिकवादको छाप ग्रहण गर्नुपर्ने कुराको विरुद्धमा हो। त्यो विरोध अहाब र ईजेबेलको अवैध सम्बन्धको विरुद्धमा हो, र त्यसको प्रतिनिधित्व कर्मेल पर्वतमा एलियाद्वारा गरिएको थियो। सिनै पर्वतमा पत्थरका दुई पट्टिका दिइनु सन् १८४२ देखि १८४९ सम्मको इतिहासमा हबक्कूकका कपडाका दुई पट्टिका दिइनुको प्रतिरूप थियो। हबक्कूकका ती दुई पट्टिकाहरू परमेश्वर र उहाँका प्रोटेस्टेन्ट जनहरूबीचको करारगत सम्बन्धको प्रतीक हुन्। ती पट्टिकाहरूलाई अस्वीकार गर्नु प्राचीन इस्राएलले परमेश्वरको व्यवस्था अस्वीकार गरेसरह हुनेछ।

मिलेराइटहरू अति पवित्र स्थानमा प्रवेश गरे र सबाथको ज्योति प्राप्त गरे, तर परीक्षाको प्रक्रिया अझै अपूर्ण नै थियो। यही समयमा गणतन्त्रवादको सिङ पनि ठीक त्यही इतिहासमार्ग हुँदै अघि बढिरहेको थियो। र दुवै सिङहरूले १८६३ मा आफ्नो संयुक्त यात्रामा एउटा महत्त्वपूर्ण चरणमा पुगे थिए।

मिलरको एलियाह सन्देशले प्रोटेस्टेन्ट सिङलाई स्थापित गर्ने अभिप्रेत उद्देश्यसहित क्रमिक शुद्धीकरणको प्रक्रिया उत्पन्न गयो, र त्यही उही इतिहासमा रिपब्लिकन सिङ्ग राजनीतिक विकासको क्रमिक प्रक्रियामा संलग्न थियो। दुवै सिङ्ग एउटै पृथ्वीको जनावरमा छन्, त्यसैले पृथ्वीको जनावरको सम्पूर्ण इतिहासभरि तिनीहरू एउटै तालमा अघि बढ्नेपर्छ।

पृथ्वीको जनावरको रिपब्लिकन सिङको पहिलो भविष्यसूचक विशेषता सन् १७८९ मा संविधानलाई कार्यान्वयनमा ल्याउने गरी बोलेको कार्य थियो। सन् १७९८ मा (अन्त्यको समय, जब दानियेलको पुस्तकको मोहोर खोलियो), पृथ्वीको जनावरले बाइबलको भविष्यवाणीको छैटौँ राज्यको रूपमा पहिलो पटक बोल्ने थियो। सन् १७९८ बाइबलको भविष्यवाणीको छैटौँ राज्यको रूपमा संयुक्त राज्य अमेरिकाको प्रारम्भ थियो, र सन् १७९८ मा पृथ्वीको जनावरको इतिहासको सुरुवातमा भएको त्यो बोलाइले छैटौँ राज्यले अन्तिम पटक बोल्ने समयको प्रतीकात्मक पूर्वरूप प्रस्तुत गर्ने थियो, र त्यो समय अजिङ्गरको स्वरको रूपमा चित्रित गरिएको छ। जब हामी सन् १७९८ मा संयुक्त राज्य अमेरिकामा रिपब्लिकन सिङद्वारा पारित गरिएका कानूनहरूलाई विचार गर्छौं, तब संयुक्त राज्य अमेरिकाले अजिङ्गरझैं बोलेको बेला आइतबारको व्यवस्थासँग सम्बन्धित भई पारित गरिने कानूनहरूको एक प्रकारात्मक पूर्वरूप त्यहाँ देखिने अपेक्षा गर्नुपर्छ। तलका चारवटा कानूनहरूलाई विचार गर्दा, आफ्नै मनमा सोध्नुहोस्—के सन् १७९८ मा पारित गरिएका ती चार कानूनहरूमा अल्फा र ओमेगाको भविष्यसूचक छाप छ?

१७९८ मा, संयुक्त राज्य अमेरिकाले “एलियन एन्ड सेडिशन एक्ट्स” भनेर चिनिने केही महत्त्वपूर्ण कानूनहरू पारित गर्‍यो। यी कानूनहरू चारवटा कानूनहरूको एक शृङ्खला थिए, जुन फेडरलिस्टहरूको नियन्त्रणमा रहेको कांग्रेसद्वारा पारित गरिएका थिए र संयुक्त राज्य अमेरिकाका दोस्रो राष्ट्रपति तथा जर्ज वाशिङ्टनका पूर्व उपराष्ट्रपति राष्ट्रपति जोन एडम्सद्वारा विधिसम्मत रूपमा प्रमाणीकरण गरिएका थिए।

नागरिकता प्रदानसम्बन्धी ऐन: यस कानूनले आप्रवासीहरूले संयुक्त राज्यका नागरिक बन्नका लागि आवश्यक बसोबास अवधिलाई ५ वर्षबाट १४ वर्षसम्म विस्तार गर्‍यो। यसको मुख्य उद्देश्य हालसालै आएका आप्रवासीहरूको प्रभावलाई सीमित गर्नु थियो, जो प्रायः विपक्षी दल, डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकनहरूसँग आबद्ध रहने गर्थे।

विदेशी मित्र ऐन: यस ऐनले शान्तिकालमा संयुक्त राज्य अमेरिकाको सुरक्षाका लागि खतरा ठहरिएका गैर-नागरिकहरूलाई देशनिकाला गर्न राष्ट्रपतिलाई अधिकार प्रदान गर्‍यो। यसले राष्ट्रपतिलाई आफूले खतरनाक ठानेका कुनै पनि गैर-नागरिकलाई हिरासतमा राख्न र देशनिकाला गर्न अनुमति दियो।

एलियन एनिमीज एक्ट: यस कानूनले संयुक्त राज्य अमेरिकसँग युद्धरत राष्ट्रहरूका नागरिकहरूलाई पक्राउ, नियन्त्रण, तथा देशनिकाला गर्ने व्यवस्था गरेको थियो। यो १७९० को दशकको उत्तरार्धको तनावपूर्ण वातावरणमा सावधानीस्वरूप अधिनियमित गरिएको थियो।

विद्रोह ऐन: यो एलियन तथा सेडिशन ऐनहरूमध्ये सबैभन्दा विवादास्पद थियो। यसले सरकार वा त्यसका पदाधिकारीहरूसिरुद्ध तिनीहरूको मानहानि गर्ने वा तिनीहरूलाई बदनाम गराउने अभिप्रायले “झूटा, कलंकपूर्ण, र दुराशयपूर्ण” लेखन प्रकाशित गर्नु दण्डनीय अपराध बनायो। आलोचकहरूले यसलाई वाक्स्वतन्त्रता र प्रेसको स्वतन्त्रतामाथि प्रत्यक्ष आक्रमणका रूपमा हेरे।

एलियन र सेडिसन ऐन्टहरू अत्यन्त विवादास्पद थिए र डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकनहरूबाट उल्लेखनीय विरोध उत्पन्न गरे, जसले यी कानूनहरूले संविधानद्वारा प्रत्याभूत मौलिक अधिकारहरूको उल्लङ्घन गरेको र आफ्नो राजनीतिक दललाई लक्षित गरेको विश्वास गर्थे। तिनीहरूले तर्क गरे कि यी कानूनहरू प्रथम संशोधनको अतिक्रमण थिए, जसले वाक्स्वतन्त्रता र प्रेसको स्वतन्त्रताको संरक्षण गर्दछ। अन्ततः, यी कानूनहरूले सन् १८०० को निर्वाचनमा भूमिका खेले, जब थमस जेफरसन र डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकनहरूले राष्ट्रपतिको पद र कङ्ग्रेसमा विजय प्राप्त गरे, जसको परिणामस्वरूप सेडिसन ऐन खारेज भयो।

डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन दलले यी कानूनहरू संविधानद्वारा प्रत्याभूत मौलिक अधिकारहरूको उल्लङ्घन हुन् भन्ने विश्वास गर्‍यो, र तिनीहरूले यी कानूनहरू विपक्षी राजनीतिक दललाई लक्षित गरी बनाइएका हुन् भन्ने पनि ठाने। यी कानूनहरू खारेज गरिए वा पछि स्वतः समाप्त भए भन्ने कुरा निर्णायक होइन, किनकि अल्फा र ओमेगाले अन्त्यलाई आरम्भद्वारा चित्रित गर्दछ। इतिहासमा, जहाँ यी कानूनहरू अधिनियमित गरिए वा कानुनी रूपले “बोले,” त्यहाँ फेडरलिस्ट दलको विरोध डेमोक्रेट-रिपब्लिकन भनिने एक दलले गरेको थियो। डेमोक्रेट-रिपब्लिकन दलको विकासक्रमले अन्ततः रिपब्लिकन दललाई जन्म दिन्छ। यो एक यस्तो राजनीतिक दल हो, जो मुख्यतः दासत्व-विरोधी धारणा वा अडानका आधारमा एकीकृत भएको थियो।

इतिहासकारहरूले १८६३ लाई गृहयुद्धको ठीक मध्यबिन्दुको रूपमा चिन्हित गर्छन्, यस्तो युद्ध जसको आधार दासत्वको प्रश्नमा रहेको थियो। १८६३ प्रोटेस्टेन्ट सिङ्गका नयाँ ध्वजावाहकहरूका लागि पनि एक मार्गचिह्न हो; किनकि त्यसै समयमा तिनीहरूले स्वर्गदूतहरूद्वारा मिलरलाई दिइएको पहिलो समय-भविष्यवाणी (लेवीयव्यवस्था अध्याय २६ को “सात पटक” सम्बन्धी भविष्यवाणी) अस्वीकार गरे। के यो केवल एउटा साधारण संयोग हुन सक्छ कि “सात पटक” को भविष्यवाणी ठीक त्यसै लेवीयव्यवस्थाको अघिल्लो अध्यायमा प्रस्तुत गरिएका दासत्वसम्बन्धी व्यवस्थाहरूमा आधारित छ? “सात पटक” द्वारा पहिचान गरिएको “श्राप” वास्तवमा यो प्रतिज्ञा थियो कि यदि अध्याय पच्चीसका करारका व्यवस्थाहरूको उल्लङ्घन गरियो भने, इस्राएलले अन्ततः आफ्नो इतिहासको अन्त्य त्यसै दासत्वमा फर्केर गर्नेछ, जहाँबाट लाल समुद्रमा आफ्नो यात्रा आरम्भ गर्दा तिनीहरू निकालिएका थिए।

१७९८ देखि १८६३ सम्म डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन पार्टी भएको राजनीतिक दलले शुद्धीकरण वा कम्पनहरूको एक शृङ्खलामार्फत गुञ्जियो। १७९८ देखि अगाडि, र विशेषतः अगस्ट ११, १८४० देखि १८६३ सम्म, मिलेराइट आन्दोलन शुद्धीकरण र कम्पनहरूको एक शृङ्खलामार्फत गुञ्जियो।

डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन पार्टी, जुन संयुक्त राज्य अमेरिकाका प्रारम्भिक राजनीतिक दलहरूमध्ये एक थियो, आज अस्तित्वमा रहेको आधुनिक रिपब्लिकन पार्टीमा प्रत्यक्ष रूपमा रूपान्तरित भएन। यसको सट्टा, यसले समयक्रममा परिवर्तन र विभाजनहरूको एक शृङ्खला भोग्यो, जसका परिणामस्वरूप रिपब्लिकन पार्टीको उदय हुनुअघि अन्ततः अनेक भिन्न राजनीतिक दलहरूको गठन भयो।

थोमस जेफरसन र जेम्स म्याडिसनसँग प्रायः सम्बद्ध डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन पार्टी १८औँ शताब्दीको उत्तरार्धमा फेडरलिस्ट पार्टीको प्रत्युत्तरस्वरूप स्थापना गरिएको थियो। डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकनहरूले संविधानको कडा व्याख्या, राज्यहरूको अधिकार, र कृषिमा आधारित हितहरूको समर्थन गर्थे।

तथापि, १८२० को दशकसम्म आइपुग्दा डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन पार्टी क्षेत्रीय र वैचारिक आधारमा विभाजित हुन थाल्यो। मुख्य विभाजन इरा अफ गुड फिलिड्स (१८१७-१८२५) को अवधिमा भयो, जब जेम्स मोनरोको राष्ट्रपतित्वप्रति बलियो प्रतिपक्षको अभाव थियो। राजनीतिक शान्तिको यस अवधिले डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन पार्टीको पतनमा योगदान पुऱ्यायो। अन्ततः उक्त पार्टी धेरै गुटहरूमा विभाजित भयो र निम्नलिखित राजनीतिक समूहहरूमा विकसित भयो:

डेमोक्रेटिक पार्टी: सन् १८२९ मा सातौँ राष्ट्रपति बनेका एन्ड्रयु ज्याक्सनका अनुयायीहरूले डेमोक्रेटिक पार्टी गठन गरे। ज्याक्सनवादी डेमोक्रेटहरूले सशक्त कार्यकारी शाखा, पश्चिमतर्फको विस्तार, र श्वेत पुरुषहरूका लागि अझ व्यापक मताधिकारको समर्थन गरे।

नेशनल रिपब्लिकन पार्टी: यो पार्टी एन्ड्रयु ज्याक्सनको राष्ट्रपतिकालको प्रतिक्रियास्वरूप उदय भयो र पछि अन्य ज्याक्सन-विरोधी गुटहरूसँग विलय भई व्हिग पार्टी बन्यो। नेशनल रिपब्लिकनहरू सामान्यतया सशक्त संघीय सरकार र आर्थिक विकासका बढी समर्थक थिए।

एन्टी-मेसोनिक पार्टी: यो १८२० को दशकमा उदय भएको, अल्पकालीन राजनीतिक दल थियो, जुन मुख्यतः गोप्य मेसोनिक भ्रातृत्वको प्रभावसम्बन्धी चिन्ताहरूको प्रतिक्रियास्वरूप उत्पन्न भएको थियो। यसले पूर्व डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकनहरूमध्ये केहीलाई आफ्नो पक्षमा समेट्यो।

व्हिग पार्टी: १८३० को दशकमा गठन भएको, व्हिगहरूमा पूर्व नेशनल रिपब्लिकनहरू, एन्टी-मेसनहरू, तथा अन्य विपक्षी समूहहरू समावेश थिए। तिनीहरू ज्याक्सनियन नीतिहरूप्रतिको आफ्नो विरोध, सशक्त संघीय सरकारप्रतिको समर्थन, तथा औद्योगिक र आर्थिक विकासको प्रवर्द्धनद्वारा परिचित थिए।

आधुनिक रिपब्लिकन पार्टीको स्थापना १८५० को दशकमा दासप्रथालाई लिएर बढ्दो क्षेत्रीय तनावप्रतिको प्रत्यक्ष प्रतिक्रिया स्वरूप भएको थियो। यसले पूर्व व्हिगहरू, दासप्रथा-विरोधी डेमोक्रेटहरू, फ्री सोइलरहरू, तथा नयाँ भूभागहरूमा दासप्रथाको विस्तारको विरोध गर्ने अन्य व्यक्तिहरूलाई आकर्षित गर्‍यो। पहिलो रिपब्लिकन राष्ट्रपतीय उम्मेदवार, John C. Fremont, १८५६ को निर्वाचनमा उम्मेदवार बने, र पार्टीका पहिलो सफल उम्मेदवार, Abraham Lincoln, १८६० मा निर्वाचित भए। त्यसैले, रिपब्लिकन पार्टी डेमोक्रेटिक-रिपब्लिकन परम्पराबाट अलग रूपमा उदित भयो र अमेरिकी राजनीतिक इतिहासमा यसको एक विशिष्ट विकास-पथ रह्यो।

१८६० सम्म आइपुग्दा, रिपब्लिकन दलले आफ्नो पहिलो राष्ट्रपतिको निर्वाचन गरायो। यो दासत्वको विरोध गर्ने राजनीतिक दलहरूको एक गठबन्धनमा आधारित थियो। १८६३ मा मुक्ति उद्घोषणाले दासत्वलाई “बोलेर” अस्तित्वबाट हटायो। १८६३ मा रिपब्लिकन सिङ्गले, जुन त्यसबेला रिपब्लिकन दलद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, दासत्वलाई “बोलेर” अस्तित्वबाट हटायो, जबकि प्रोटेस्टेन्ट सिङ्ग एउटा आन्दोलन रहन छोडी सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट

कलीसियामा परिणत भयो। मिलराइटहरूको आन्दोलन १८६३ को मे महिनामा कानुनी तथा औपचारिक रूपमा समाप्त भयो, र त्यसै वर्ष मोशाको शपथ, अर्थात् दासत्वको भविष्यवाणी, अस्वीकार गरियो। जसको कान छ, त्यसले सुनोस्।

यस बिन्दुमा, अगमवक्ता दानिएलले नामाकरण गरेको “मोशाको शपथ” सम्बन्धी संक्षिप्त अवलोकन प्रस्तुत गर्नु उपयोगी हुन सक्छ।

हो, सारा इसाएलले तपाईंको व्यवस्थालाई उल्लङ्घन गरेको छ, आज्ञापालन नगर्ने हेतुले त्यसबाट विमुख भएर; यसकारण श्राप हामीमाथि खन्याइएको छ, र परमेश्वरका दास मोशाको व्यवस्थामा लेखिएको शपथ पनि, किनकि हामीले उहाँको विरुद्धमा पाप गरेका छौं। दानियेल ९:११।

परमेश्वरको वचनको अध्ययन गर्दा गब्रिएल तथा अन्य स्वर्गदूतहरूद्वारा निर्देशित भएका विलियम मिलरलाई सर्वप्रथम लेवीव्यवस्था अध्याय छब्बीसका “सात समय” तर्फ डोर्‍याइयो। मिलरको साक्ष्यअनुसार, बाइबलको आफ्नो अध्ययनमा उनले उत्पत्तिको पुस्तकबाट आरम्भ गरेका थिए, त्यसैले स्पष्टतः उनी दानिएल अध्याय आठ पद चौधका तेइस सय वर्षसम्म पुगनुभन्दा धेरै अघि नै लेवीव्यवस्थासम्म पुगेका थिए। उनले केवल बाइबल र कूडेनको कन्कोर्डन्स मात्र प्रयोग गरेका थिए।

कूडेनको कन्कोर्डन्समा त्यसपछि किङ जेम्स बाइबलको अङ्ग्रेजीमा अनुवाद गरिएका हिब्रू वा ग्रीक शब्दहरूका कुनै सन्दर्भहरू छैनन्। मिलरले आफूले अध्ययन गरिरहेको खण्डको “सन्दर्भ”लाई कुनै शब्द वा धर्मशास्त्रको अंशबारे आफ्नो बुझाइलाई मार्गदर्शन गर्न विचार गरे। जब “सात समय” सम्बन्धी उनको बुझाइको कुरा आउँछ, तब लेवीय पुस्तकको अध्याय छब्बीसमा उल्लिखित “सात समय”को सन्दर्भ अध्याय पच्चीस हो भन्ने कुरा देख्न अत्यन्त सरल छ।

पच्चीसौं अध्यायले भूमि-विश्राम, जुबिली, तथा दासत्वसम्बन्धी नियमहरूको रूपरेखा प्रस्तुत गर्दछ। पच्चीसौं अध्यायका नियमहरू “परमेश्वरका सेवक मोशाको व्यवस्था” का अंश हुन्, जसको पालन गरिए आशिष् उत्पन्न हुन्छ र अवज्ञा गरिए “श्राप” आउँछ। छब्बीसौं अध्यायमा “सात पटक” को श्राप पच्चीस सय बीस वर्षको बराबर ठहरिन्छ, र यो भूमि-विश्रामका नियमहरू तथा दासत्वका सिद्धान्तहरूको स्पष्ट सन्दर्भमा प्रस्तुत गरिएको छ। छब्बीसौं अध्यायमा यस दण्डलाई “मेरो करारको विवाद” भनिएको छ।

तब म पनि तिमीहरूका विरुद्धमा चल्नेछु, र तिमीहरूका पापहरूको कारण तिमीहरूलाई अझै सात गुणा दण्ड दिनेछु। अनि म तिमीहरूमाथि एउटा तरवार ल्याउनेछु, जसले मेरो करारको विवादको बदला लिनेछ; र जब तिमीहरू आफ्ना सहरहरूभित्र भेला हुनेछौ, तब म तिमीहरूका बीचमा महामारी पठाउनेछु; र तिमीहरू शत्रुको हातमा सुम्पिनेछौ। लेवीव्यवस्था २६:२४, २५।

सन्दर्भमा हेर्दा, परमेश्वरले जसको विषयमा “झगडा” गर्नुहुन्छ त्यो “करार” भनेको अध्याय पच्चीसमा पहिले उल्लेख गरिएको करार नै हो। सात पटकको दण्डलाई परमेश्वरको “करारको” “झगडा” भनिएको छ, र त्यससँग जोडिएको “शाप” यो हो कि इसाएल आफ्ना “शत्रुहरूका हातमा” सुम्पिनेछन्, र शत्रुहरूको देशमा पुगेपछि, (जस्तै दानिएल थिए) इसाएल आफ्ना शत्रुहरूका दास हुनेछन्।

जब मोशाले लैव्यव्यवस्था अध्याय छब्बीस अभिलेख गरे, तब प्राचीन इसाएल भर्खरै मिश्रको दासत्वबाट छुटकारा पाएको थियो, र पच्चीसौं अध्यायमा प्रतिपादित दासत्वका सिद्धान्तहरूले या त आशिष् वा श्राप ल्याउने थिए। प्राचीन इसाएलले जुबिलीका व्यवस्थाहरू कहिल्यै पालन गरेन, र अन्ततः दानिएलले “मोशाको श्राप” भनेर उल्लेख गरेको कुराको परिपूर्तिमा उत्तरी र दक्षिणी दुवै राज्यहरू “सात पटक” का लागि तितरबितर पारिए।

मिस्रमा तिनीहरूको दासतासँग आरम्भ भएको परमेश्वर र इसाएलबीचको करारसम्बन्ध अशशूर र बाबेलप्रतिको तिनीहरूको दासतासँग अन्त्य भयो। उत्तरी राज्यको विरुद्धमा भएका “सात पटक” १७९८ मा समाप्त भए, र दक्षिणी

राज्यको विरुद्धमा भएका “सात पटक” १८४४ मा समाप्त भए। सात पटकका यी दुई अवधिहरूको आरम्भबिन्दु यशैया अध्याय सातमा, ई.पू. ७४२ मा यहूदाका राजा आहाजलाई यशैयाले घोषणा गरेको पैसद्वी वर्षको भविष्यवाणीद्वारा चिह्नित गरिएको छ।

किनकि सिरियाको शिर दमास्कस हो, र दमास्कसको शिर रेजीन हो; र पैसद्वी वर्षभित्र एप्रैम यसरी टुक्राइनेछ कि त्यो अब कुनै जाति रहनेछैन। अनि एप्रैमको शिर सामरिया हो, र सामरियाको शिर रमल्याहको छोरो हो। यदि तिमीहरूले विश्वास गरेनौ भने, निश्चय नै तिमीहरू स्थापित हुने छैनौ। यशैया ७:८, ९.

यशैयाले यो पहिचान गरेका थिए कि ई.पू. ७४२ मा भविष्यवाणी प्रस्तुत गरिएको समयदेखि “पैसद्वी वर्षभित्र” उत्तरी राज्य तोडिनेछ। उन्नाइस वर्षपछि, ई.पू. ७२३ मा, उत्तरी इस्राएल राज्यलाई अशशूरका राजाले बन्धुवाइमा लग्यो, र छयालिस वर्षपछि, ई.पू. ६७७ मा, बाबेलका राजाले दक्षिणी यहूदा राज्यलाई बन्धुवाइमा लग्यो। पैसद्वी वर्षको यो भविष्यवाणीले छवटा ऐतिहासिक मार्गचिन्हहरू उत्पन्न गर्छ। पहिलो हो ई.पू. ७४२, जब यो भविष्यवाणी प्रस्तुत गरिन्छ। उन्नाइस वर्षपछि, ई.पू. ७२३ मा, उत्तरी राज्यलाई अशशूरीहरूले बन्धुवाइमा लगियो। छयालिस वर्षपछि, ई.पू. ६७७ मा, दक्षिणी राज्यलाई बाबेलीहरूले बन्धुवाइमा लगियो। त्यसपछि ई.पू. ७२३ मा आरम्भ भएका पहिलो दुई हजार पाँच सय बीस वर्ष १७९८ मा समाप्त भए। त्यसपछि १८४४ मा ई.पू. ६७७ मा आरम्भ भएका दुई हजार पाँच सय बीस वर्ष पूरा भए। १८४४ देखि, सम्पूर्ण भविष्यसूचक संरचना पूरा गर्न, यो भविष्यवाणी उन्नाइस वर्ष विस्तार भएर १८६३ सम्म पुग्यो; किनकि जब अल्फा र ओमेगाले भविष्यसूचक संरचना आरम्भ गर्न उन्नाइस वर्ष चिह्नित गर्नुभयो, तब यसको अन्त्यमा पुग्न पनि उन्नाइस वर्ष हुनु अनिवार्य थियो।

प्राचीन इस्राएललाई मिश्रको दासत्वबाट छुटकारा दिइयो, र अवज्ञाका कारण उत्तर र दक्षिण दुवै राज्यहरू पुनः दासत्वमा फर्काइए। भविष्यवाणीहरू प्राचीन शाब्दिक इस्राएलको भविष्यसूचक इतिहासबाट आधुनिक आत्मिक इस्राएलतर्फ अतिक्रमण गर्छन्, र यसो गर्दा सबै भविष्यसूचक मार्गचिन्हहरूको विषयवस्तु दासत्व नै हुन्छ।

यशैया अध्याय सातको भविष्यवाणी सन् ७४२ ईसा पूर्वमा यशैयाद्वारा दुष्ट राजा आहाजसमक्ष प्रस्तुत गरिएको थियो, जब उत्तर र दक्षिणबीच आसन्न गृहयुद्ध पहिचान भइरहेको थियो। आहाजको दक्षिणी राज्य प्राचीन इस्राएलको शाब्दिक महिमामय देश थियो। सन् १७९८ मा, बाइबलीय भविष्यवाणीको आध्यात्मिक महिमामय देशले बाइबलीय भविष्यवाणीको छैटौँ राज्यको रूपमा शासन गर्न थाल्यो। जब शाब्दिक महिमामय देशको विरुद्धका सात काल सन् १८४४ मा समाप्त भए, तब राजा आहाजको इतिहासमा जस्तै, एउटा आसन्न गृहयुद्ध थियो। सन् १८४४ सम्म आइपुग्दा, राजनीतिक दलहरू टुक्रिँदै र गठबन्धनहरू बनाउँदै गरेको उथलपुथल लगभग पूर्ण रूपमा राजनीतिक प्रवृत्तिका दुई वर्गहरूमा स्थिर भइसकेको थियो। दासत्वको सन्दर्भमा, डेमोक्र्याटहरू दासत्वसमर्थक थिए र रिपब्लिकनहरू दासत्वविरोधी थिए। सन् १७९८ देखि सन् १८६० मा गृहयुद्धको प्रारम्भसम्म, राजनीतिक दलका दुई वर्गहरू विकास गर्ने प्रक्रिया स्थापित भइसकेको थियो।

आहाजले शाब्दिक गौरवशाली देशको प्रतिनिधित्व गर्थे, र यसकारण उनले आत्मिक गौरवशाली देशको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्थे। आहाजको इतिहासले त्यो भविष्यसूचक इतिहासको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ, जहाँ भविष्यवाणी ७४२ BC मा घोषणा गरिएको थियो; यसैले यसले त्यो इतिहासको पनि प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ, जहाँ भविष्यवाणी समाप्त भयो। प्रारम्भिक इतिहासमा, दस कुल मिलेर बनेको उत्तरी राज्य दक्षिणका दुई कुलहरूका परमेश्वरद्वारा स्थापित शासनको विरोधमा अन्य दुई कुलहरूबाट अलग भएको थियो। ती दस उत्तरी कुलहरूले सिरियासँग एउटा महासन्धि बनाएका थिए, जसले दक्षिणी महासंघ र सिरियाद्वारा प्रतीकात्मक रूपमा प्रतिनिधित्व गरिएको एक शक्तिबीचको गठबन्धनको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्दछ।

यो संक्षिप्त सारांशले लेवीयव्यवस्था २६ का “सात समय” आज्ञापालनका लागि आशिषअथवा अवज्ञाका लागि दासत्वको “श्राप” निर्धारित गर्ने करारगत प्रतिज्ञा हो भन्ने कुरा सूचित गर्दछ। उत्तरी र दक्षिणी राज्यहरू दासत्वबाट छुटकारा पाएको एउटै राष्ट्रका रूपमा सँगसँगै आरम्भ भएका थिए, तर आफ्ना-आफ्ना अन्त्यमा फेरि दासत्वमै सुम्पिइन् पुगे।

दासत्वसम्बन्धी ती भविष्यवाणीहरूको अन्त्यमा रहेका पैँसठ्ठी वर्षहरू त्यसै बेला समाप्त भए, जब आत्मिक इसाएल आत्मिक महिमामय देशमा उत्तरले दक्षिणको विरुद्ध लडेको गृहयुद्धको ठीक मध्यबिन्दुमा थियो। त्यस गृहयुद्धका विरोधी पक्षहरूमध्ये एक यस्तो राज्य थियो जसले महासंघ गठन गर्‍यो र विरोधी राज्यमा अवस्थित परमेश्वरद्वारा स्थापित सरकारबाट अलग भयो।

१७९८ देखि गृहयुद्धसम्म, गणतन्त्रवादको सिङलाई यस्तो प्रक्रियामार्फत लैजाइयो जसले राजनीतिक प्रतिपक्षीका दुई वर्ग उत्पन्न गर्‍यो, जसले दासत्वसम्बन्धी प्रश्नका दुई पक्षको प्रतिनिधित्व गर्थे। दासत्वको प्रथालाई निरन्तरता दिन खोज्ने दासत्वसमर्थक प्रतिपक्षीहरूले त्यो संघर्ष हारे।

१७९८ देखि गृहयुद्धसम्म, प्रोटेस्टेन्टवादको सिङलाई त्यस्तो प्रक्रियामार्फत गुजारियो जसले दासत्वसम्बन्धी विवादका दुई पक्षहरूको प्रतिनिधित्व गर्ने धार्मिक विरोधीहरूका दुई वर्ग उत्पन्न गर्‍यो। दासत्वसम्बन्धी अगमवाणीको मौलिक बुझाइलाई निरन्तरता दिन खोज्ने दासत्व-समर्थक विरोधीहरूले त्यो संघर्ष हारे।

सन् १८६३ मा रिपब्लिकनवादको सिङले दासत्वको प्रथालाई अस्वीकार गर्न सफलता प्राप्त गर्‍यो।

१८६३ मा प्रोटेस्टेन्टवादको सिङले दासत्वसम्बन्धी भविष्यवाणीलाई अस्वीकार गर्न सफलता पायो।

यसरी तिनीहरूले मिलेरको कार्यलाई अस्वीकार गरे, जो आफ्ना समयका एलियाह थिए। यसो गर्दा तिनीहरूले “मोशाको शपथ”लाई पनि अस्वीकार गरे, जो तिनीहरूको समयको आधारशिला थियो। त्यसपछि मोशा र एलियाह अस्वीकार गरिए, केवल ११ सेप्टेम्बर २००१ मा फर्केर आउनका लागि।

अल्फा र ओमेगा, अद्भुत भाषाविद्, उहाँले स्वयं पाल्मोनी, अद्भुत गणनाकर्ता भनी घोषणा गर्नुभएको “मोशाको शपथ” को समय-भविष्यवाणीभरि आफ्नो दैवी हस्ताक्षर अंकित गर्नुभयो। यदि तिमीहरूले विश्वास गर्नेछैनौ भने, निश्चय नै तिमीहरू स्थिर गराइनेछैनौ।